

Datum van inontvangstneming : 06/06/2016

Zaak C-493/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

21 september 2015

Verwijzende rechter:

Corte suprema di cassazione (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

6 mei 2015

Verzoekende partij:

Agenzia delle Entrate

Verwerende partij:

Marco Identi

DE CORTE SUPREMA DI CASSAZIONE

(omissis)

geeft het navolgende

TUSSENVONNIS

in het beroep (omissis) ingesteld door:

AGENZIA DELLE ENTRATE (omissis)

- *verzoekster in cassatie* -

tegen

MARCO IDENTI, in hoedanigheid van beherend vennoot van de failliete vennootschap naar Italiaans recht PVA Sas di Identi Marco e C. (omissis)

- *verweerder in cassatie* -

[Or.2]

tegen het vonnis (omissis) van de Commissione tributaria regionale di Torino van 20 september 2011, neergelegd op 26 maart 2012;

(omissis)

[Or.3]

Procedure en motivering van de beslissing

- 1 De Agenzia delle Entrate stelt beroep in cassatie in en voert vier middelen aan tegen de beslissing van de Commissione tributaria regionale del Piemonte 19/6/12 van 26 maart 2012 waarbij het hoger beroep van de Agenzia delle Entrate houdende bevestiging van de onrechtmatigheid van de belastingaanslag waarbij aan Identi betaling van btw en IRAP (regionale belasting op ondernemingen) voor het belastingjaar 2003 was opgelegd.

De feitenrechters hebben geoordeeld dat deze bedragen niet verschuldigd zijn, omdat het Tribunale di Mondovì Identi, beherend vennoot van de failliete PVA Sas (en persoonlijk failliet) op 14 april 2008 bij decreet zijn resterende schulden heeft kwijtgescholden.

- 2 (omissis)
- 3 Daarop werd partijen het volgende rapport ex artikel 380 bis Codice di procedura civile (Italiaans burgerlijk wetboek; hierna: „c.p.c.”) medegedeeld:

„[...] Het beroep moet worden verworpen.

Vooraf moet erop worden gewezen dat artikel 142 van de geldende Legge fallimentare (faillissementswet), zoals ingevoerd bij decreto legislativo (wetsdecreet) nr. 5 van 9 januari 2006, bepaalt dat een failliete natuurlijke persoon onder bepaalde voorwaarden [die hier geen rol spelen omdat de beoordeling ervan tot de taken van het Tribunale fallimentare (faillissementsrechtbank) behoort], het voorrecht van bevrijding van de resterende schulden jegens de niet-voldane concurrente schuldeisers wordt toegekend’.

Van de kwijtschelding zijn uitgesloten:

a) onderhouds- en alimentatieverplichtingen en hoe dan ook de verplichtingen die voortvloeien uit rechtsbetrekkingen die vreemd zijn aan de uitoefening van de onderneming;

b) de schulden voor de vergoeding van de schade uit onrechtmatige daad (niet-contractuele aansprakelijkheid) en strafrechtelijke en bestuursrechtelijke sancties van financiële aard die niet accessoir zijn aan tenietgegane schulden.

Punt a) is met ingang van 1 januari 2008 aldus gewijzigd bij artikel 10, lid 1, van decreto legislativo nr. 169 van 12 september 2007 (omissis).

Al bij eerste lezing wordt duidelijk dat belastingvorderingen niet uitdrukkelijk zijn uitgesloten van de kwijtschelding; dat is niet zonder belang aangezien de wetgever in andere bepalingen specifieke voorschriften voor belastingvorderingen heeft neergelegd (zie artikel 182 ter Legge fallimentare). De regeling voor belastingschulden is neergelegd in wet nr. 3/2012 (zoals gewijzigd en aangevuld bij decreto legge nr. 179/2010, omgezet bij wet nr. 212/2012, waarbij de zogenoemde 'kwijtschelding' van in de Legge fallimentare niet genoemde personen is ingevoerd).

De advocaat van verzoekster betoogt echter uitvoerig dat de regeling aldus moet worden uitgelegd dat deze schulden zijn uitgesloten.

Verzoekster stelt (met name in het eerste middel) dat belastingverbintenissen, vreemd zijn aan de uitoefening van een onderneming' omdat zij louter door toeval met de uitoefening van de onderneming verband houden.

[...]

De stelling, aangevoerd vanuit het oogpunt van schending van de wet, is voor de feitelijke instanties niet aangevoerd. De ontvankelijkheid ervan is dus twijfelachtig. Hoe dan ook kan slechts één aspect ervan worden onderzocht: de uitsluiting van rechtswege van alle belastingschulden van de kwijtschelding.

Deze stelling moet worden verworpen. (omissis) Zonder twijfel zijn er (tamelijk omvangrijke) fiscale lasten die zeker, voortvloeien uit rechtsbetrekkingen die niet vreemd zijn aan de uitoefening van de onderneming'. Daaronder bevinden zich zeker de btw en de IRAP (gevorderd door de bestreden belastingaanslag, naar blijkt uit de uiteenzetting van de feiten), die enkel verschuldigd zijn omdat de economische handelingen die er de grondslag van vormen, tot de uitoefening van de onderneming behoren.

In de onderhavige zaak is daarentegen niet aan de orde of er fiscale rechtsbetrekkingen zijn die zijn uitgesloten van de kwijtschelding (zoals kan worden bepleit voor de onroerendezaakbelasting op een woonhuis).

[Or.4]

Met een tweede argument, dat inzonderheid in het tweede middel wordt uitgewerkt, roept de advocaat van de Agenzia delle Entrate artikel 53 van de grondwet in. Hij stelt daarmee dat belastingvorderingen, als uitdrukking van de plicht van elke justitiabele om bij te dragen aan de overheidsuitgaven, niet kunnen worden herzien.

Zoals naar voren komt uit het zorgvuldige betoog in het verzoekschrift leidt het argument echter tot een verklaring van ongrondwettigheid van de gehele kwijtscheldingsregeling en in laatste instantie van een hele wetgevingspraktijk waarbij de ‚gunstigere regeling‘ voor of zelfs het afzien van belastingvorderingen is geregeld.

Dezelfde vermeende onmogelijkheid om af te zien van belastingvorderingen wordt overigens ter discussie gesteld door bepalingen als artikel 17 bis van wet nr. 546/1992 (omissis), volgens welke de overheid bij het opstellen van een eventueel bemiddelingsvoorstel rekening moet houden met de eventuele onzekerheid van controversiële kwesties, de houdbaarheid van de vordering en het beginsel van kostenefficiëntie van overheidshandelen (omissis), die ertoe zouden leiden af te zien van een vordering die juridisch gezien gegrond is, maar waarvan onzeker is of ze kan worden geïnd, en in plaats daarvan een lager bedrag te aanvaarden dat zeker kan worden geïnd.

Voor het overige is het bijna niet mogelijk een vordering aan te wijzen die door het kwijtscheldingsdecreet tenietgaat maar geen grondwettelijke bescherming geniet (het spreekt voor zich dat bijvoorbeeld de kredieten van een werknemer die bescherming genieten). Niettemin offert de wetgever na weging van de tegengestelde belangen (en grondwettelijke bepalingen) de rechten van de schuldeiser op met het oog op de redelijke doelstelling om het de niet-schuldige failliet (en in algemene zin alle schuldenaren) mogelijk te maken zijn economische activiteit te hervatten zonder te hoeven vrezen dat vrijwel alle inkomsten aan de schuldeisers gaan. Dit offer wordt voorts gerechtvaardigd door de omstandigheid dat de failliet – als de insolventieprocedure regelmatig is afgerond – geen goederen meer bezit en het dus bijna onmogelijk is de vorderingen te voldoen (omissis). [Verdere gelijkaardige overwegingen]

Met zijn derde middel benadrukt de advocaat van de Agenzia delle Entrate dat de vorderingen die in de bestreden aanslag zijn opgenomen, deels een sanctie zijn en uit dien hoofde uitgesloten van de kwijtschelding. Het middel is niet-ontvankelijk omdat het een feitelijke vaststelling behelst over de aard van de ingediende vorderingen, waarom in de feitelijke instanties niet is verzocht.

Het is daarnaast ongegrond omdat de betrokken sancties niet strikt zijn verbonden met de hoofdschuld die eventueel teniet is gegaan. Het lijkt niet logisch het gevolg van de kwijtschelding te beperken tot sancties die voortvloeien uit volledig voldane vorderingen; terwijl de samenhang van het stelsel ertoe leidt ook de sancties te annuleren die verbonden zijn met oninbaar geworden schulden (vaak in verhouding tot de hoogte van de schulden).

Met haar vierde middel roept de Agenzia delle Entrate artikel 144, laatste lid, van de Legge fallimentare in (omissis).

(omissis) (niet-ontvankelijk verklaard middel)”

- 4 (omissis). [beschrijving van de procedure]
- 5 (omissis) De Corte di cassazione onderschrijft de invalshoek van het ontwerprapport van de rapporteur, maar heeft opgemerkt dat het opnemen van de btw-vorderingen in de werkingssfeer van de kwijtschelding een risico van conflict met de gemeenschapsregelgeving meebrengt.
- 6 De vraag is dus of de onmogelijkheid om de btw-vordering te herzien, die onlangs is onderstreept door arrest nr. 225 van 25 juli 2014 van de Corte costituzionale, terzijde kan worden gesteld door een gerechtelijke vaststelling in de faillissementsprocedure dat de boedel niet toereikend is of dat de failliete ondernemer verdienstelijk heeft gehandeld.

[Or.5]

- 7 Evenals in verband met de procedure inzake het preventief akkoord (verzoek om een prejudiciële beslissing van het Tribunale di Udine van 28 november 2014 – Degano Trasporti S.a.s. di Ferruccio Degano & C. in liquidazione – zaak C-546/14) rijst de vraag of praktische overwegingen die gerechtelijk zijn vastgesteld (zoals insolventie van de verdienstelijke schuldenaar of de mogelijkheid om slechts een deel van de btw-vordering te innen) kunnen rechtvaardigen dat geheel of gedeeltelijk wordt afgezien van een vordering die riskeert in haar geheel niet-voldaan te blijven, hoewel zij juridisch gezien onaangetast is.
- 8 Gelet op het bovenstaande wordt het Hof van Justitie een prejudiciële vraag krachtens van artikel 267 VWEU voorgelegd, die zal worden geformuleerd na de volgende overwegingen.

Nationaal recht

- 9 Bij decreto legislativo (wetsdecreet) nr. 5/06 tot wijziging van de artikelen 142-144 Legge fallimentare (regio decreto nr. 267 van 16 maart 1942) (faillissementswet, vastgesteld bij koninklijk decreet nr. 267 van 16 maart 1942) is de bevrijding geregeld van de failliet verklaarde schuldenaar die een natuurlijke persoon is, al dan niet ondernemer (met uitzondering van de kleine handelsondernemer), van restschulden jegens de concurrerende schuldeisers die bij de afwikkeling van het faillissement niet zijn voldaan. De meervoudige kamer van het Tribunale fallimentare beslist op basis van de mening van de curator en de commissie uit de schuldeisers. Deze zijn echter niet bindend voor de rechter. Deze rechtsfiguur is bedoeld (omissis) om schuldenaren in staat te stellen weer met een schone lei te beginnen nadat alle eerdere schulden zijn kwijtgescholden en dus om opnieuw economische actief te zijn zonder door de last van eerdere schulden te worden beperkt in hun initiatieven of in hun potentieel om rijkdom te produceren. De voorwaarden die in artikel 142, lid 1, Legge fallimentare zijn neergelegd, opdat de schuldenaar kan profiteren van het voorrecht, zijn van subjectieve aard en hebben betrekking op het gedrag van de failliet voor of na de inleiding van de

faillissementsprocedure. Artikel 142 Legge fallimentare (regio decreto nr. 267 van 16 maart 1942, zoals gewijzigd bij artikel 128 van decreto legislativo nr. 5 van 9 januari 2006, bekendgemaakt in G.U. nr. 12 van 16 januari 2006, gewoon supplement nr. 13) bepaalt: „De failliete natuurlijke persoon wordt het voorrecht van bevrijding van de resterende schulden jegens de concurrente schuldeisers toegekend, mits hij: 1) heeft meegewerkt met de organen van de procedure, alle gegevens en documenten heeft verstrekt die nuttig zijn voor de vaststelling van het passief en zich heeft ingezet voor het voorspoedige verloop van de handelingen; 2) het verloop van de procedure op geen enkele manier heeft vertraagd of ertoe heeft bijgedragen dat de procedure vertraging oploopt; 3) de bepalingen van artikel 48 niet heeft geschonden; 4) in de tien jaar voorafgaande aan het verzoek niet heeft geprofiteerd van een andere kwijtschelding; 5) de activa in de boedel niet heeft vervreemd of niet-bestaande passiva heeft opgevoerd, de problematische situatie heeft veroorzaakt of verergerd zodat de reconstructie van het vermogen en het verloop van de zakelijke transacties ernstig wordt bemoeilijkt, of misbruik van krediet heeft gemaakt; 6) niet bij in kracht van gewijsde gegaan vonnis is veroordeeld wegens bedrieglijke bankbreuk of wegens strafbare feiten tegen de staathuishoudkunde, de industrie of de handel, en wegens andere strafbare feiten in verband met de uitoefening van de ondernemingsactiviteit, behoudens indien hij in verband met deze strafbare feiten is gerehabiliteerd. Als voor een van deze strafbare feiten een strafrechtelijke procedure loopt, schorst de rechter de faillissementsprocedure totdat de strafrechtelijke procedure is afgerond. De schuldenaar komt niet in aanmerking voor kwijtschelding zolang de schulden jegens de concurrente schuldeisers niet ten minste deels zijn voldaan. Van de kwijtschelding zijn uitgesloten: a) onderhouds- en alimentatieverplichtingen en hoe dan ook de verplichtingen die voortvloeien uit rechtsbetrekkingen die vreemd zijn aan de uitoefening van de onderneming; b) de schulden voor de vergoeding van de schade uit onrechtmatige daad (niet-contractuele aansprakelijkheid) en strafrechtelijke en bestuursrechtelijke sancties van financiële aard die niet accessoir zijn aan tenietgegane schulden. De rechten van schuldeisers jegens medeschuldenaren, borgen van de schuldenaar en personen op wie de schuldenaar regres kan nemen, blijven onaangetast.”

- 10 Punt a) van artikel 142 is met ingang van 1 januari 2008 aldus gewijzigd bij artikel 10, lid 1, van decreto legislativo nr. 169 van 12 september 2007 (GU nr. 241 van 16 oktober 2007).
- 11 Artikel 143 Legge fallimentare voegt aan de vereisten in artikel 142 nog een laatste toetsing toe, die verband houdt met de discretionaire bevoegdheden van het Tribunale fallimentare, namelijk of het voorrecht passend is in het licht van de coöperatieve opstelling van de **[Or. 6]** schuldenaar. Artikel 143 bepaalt inzonderheid: „Na toetsing van de voorwaarden van artikel 142 en rekening houdend met de coöperatieve opstelling van de schuldenaar verklaart het Tribunale, gehoord de curator en de commissie uit de schuldeisers, de concurrente schulden die niet volledig zijn voldaan bij decreet tot beëindiging van de faillissementsprocedure of op verzoek van de schuldenaar ingediend binnen een

jaar daarna niet-opeisbaar jegens de failliet verklaarde schuldenaar.” De schuldenaar, de schuldeisers die niet volledig zijn voldaan, het openbaar ministerie en elke andere belanghebbende kunnen krachtens artikel [26] opkomen tegen dit decreet.”

Unierecht

- 12 Uit de artikelen 2 en 22 van de Zesde richtlijn alsmede uit artikel 4, lid 3, VEU vloeit voort dat iedere lidstaat verplicht is alle wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te nemen om te waarborgen dat de btw op zijn grondgebied volledig wordt geïnd. Bij de huidige stand van de harmonisatie van het btw-stelsel zijn de lidstaten namelijk verantwoordelijk voor het toezicht op de naleving van de belastingplicht, de verificatie van de aangiften, facturen en alle andere relevante documenten, en voor de berekening en inning van de verschuldigde belasting (conclusie van advocaat-generaal Sharpston in zaak C-132/06, Commissie/Italië, punt 68).
- 13 Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest van 7 juli 2008, Commissie/Italië, C-132/06, Jurispr. blz. I-5457, punt 37) moeten de lidstaten in dit verband de aangiften van belastingplichtigen, hun boekhouding en andere relevante documenten controleren alsmede de verschuldigde belasting berekenen en innen. In hetzelfde arrest is duidelijk gemaakt dat de lidstaten in het kader van het gemeenschappelijke btw-stelsel gehouden zijn de nakoming van de op de belastingplichtigen rustende verplichtingen te waarborgen en daarbij beschikken over een zekere bewegingsvrijheid met name aangaande de wijze waarop de middelen waarover zij beschikken, worden aangewend (arrest Commissie/Italië, reeds aangehaald, punt 38). Deze bewegingsvrijheid wordt evenwel beperkt door de verplichting om de doeltreffende inning van de eigen middelen van de Unie te waarborgen en door de verplichting om noch binnen een lidstaat, noch binnen de lidstaten gezamenlijk aanzienlijke verschillen in behandeling van de belastingplichtigen in het leven te roepen. De Zesde richtlijn dient te worden uitgelegd in overeenstemming met het aan het gemeenschappelijke btw-stelsel inherente beginsel van fiscale neutraliteit, dat zich ertegen verzet dat ondernemers die dezelfde handelingen verrichten, voor de btw-heffing verschillend worden behandeld. De lidstaten moeten bij de inning van de btw steeds dit beginsel eerbiedigen (arrest Commissie/Italië, reeds aangehaald, punt 39, en arrest van 29 maart 2012, Ufficio IVA di Piacenza, C-500/10, punten 20-22).
- 14 Voor het overige is overwogen dat uit de artikelen 2 en 22 van de Zesde richtlijn alsmede uit artikel 10 EG voortvloeit dat iedere lidstaat verplicht is alle wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen te nemen om te waarborgen dat de btw op zijn grondgebied volledig wordt geïnd. Daarnaast is duidelijk gemaakt dat de lidstaten in het kader van het gemeenschappelijke btw-stelsel gehouden zijn de nakoming van de op de belastingplichtigen rustende verplichtingen te waarborgen en de lidstaten daarbij beschikken over een zekere bewegingsvrijheid aangaande de wijze waarop de middelen waarover zij beschikken, worden aangewend.

Niettemin heeft het Hof daaraan toegevoegd dat deze bewegingsvrijheid wordt beperkt door de verplichting om de doeltreffende inning van de eigen middelen van de Gemeenschap te waarborgen (arresten Hof van Justitie van 15 november 2011, Commissie/Duitsland, C-539/09, punt 74, en van 29 juli 2010, Dyrektor Izby Skarbowej w Białymstoku, C-188/09, punt 21).

- 15 Daarnaast is het zinvol eraan te herinneren dat de Italiaanse nationale regeling inzake btw-kwijtschelding (artikelen 8 en 9 van wet nr. 289/02) volgens het Hof onverenigbaar is met het EU-recht (arrest Hof van Justitie van 17 juli 2008, Commissie/Italië, C-132/06, en arrest van 11 december 2008, Commissie/Italië, C-174/07).
- 16 Deze uitspraak is strikt uitgelegd door de verenigde kamers van de Corte di cassazione, die bij arrest nr. 3676/10 het hiernavolgende beginsel hebben geformuleerd: „Het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 juli 2008 in de zaak C-132/06 waarbij de artikelen 8 en 9 van wet nr. 289/02 over de **[Or. 7]** mogelijkheid van kwijtschelding van de btw op de daarin neergelegde voorwaarden, in een inbreukprocedure ingeleid door de Europese Commissie onverenigbaar met het gemeenschapsrecht is verklaard, moet strikt worden uitgelegd en heeft geen rechtsgevolgen voor de toepassing van artikel 16 van deze wet, aangezien deze bepaling geen betrekking heeft op de vaststelling van de belasting, maar op de beslechting van een geding tussen belastingplichtige en overheid op basis van de verlaging van de waarde van het geding volgens parameters toegepast op de stand van het geding zelf op het moment van het verzoek tot vaststelling, zodat gewaarborgd wordt dat een onzeker belastingkrediet wordt geïnd op basis van gelijke behandeling van belastingplichtigen.”
- 17 De Italiaanse Corte costituzionale twijfelt er echter niet aan dat „de aard van de btw als ‚eigen middel’ van de Europese Unie de restricties verklaart waaraan de lidstaten bij het beheer en de inning van de belasting gebonden zijn, de onmogelijkheid af te wijken van de nationale belastingregeling en, in casu, de bewoordingen van artikel 182 ter Legge fallimentare [regio decreto nr. 267 van 16 maart 1942]; daarbij is op de voet van het beginsel van de onvervreemdbaarheid van een belastingvordering bij gebreke van een specifieke bepaling betreffende herziening van de btw-vordering uitgesloten dat een btw-vordering door middel van een fiscale vaststellingsovereenkomst kan worden verlaagd en is enkel betaling in termijnen toegestaan” (arrest nr. 225 van de Corte costituzionale van 25 juli 2014; zie ook arrest nr. 247 van de Corte costituzionale van 25 juli 2011).

De vraag van uitlegging over de verenigbaarheid van de nationale regeling met het gemeenschapsrecht

- 18 De Corte di cassazione meent dat de nationale wetgever, toen hij een uitputtende lijst opstelde van schulden die zijn uitgesloten van het voorrecht van bevrijding

van de restschulden jegens de niet-voldane concurrente schuldeisers, zonder melding te maken van belastingvorderingen, in het kader van de discretionaire keuzen die hem zijn voorbehouden en na weging van de tegengestelde belangen heeft gemeend dat een persoon die door de rechterlijke autoriteit het voorrecht van kwijtschelding was toegekend, in het licht van het tenietgaan van zijn schulden als stimulans om een maatschappelijk nuttig geachte economische activiteit weer op te nemen, zijn belastingschulden niet hoeft te voldoen.

- 19 Nagegaan moet dus worden of de nationale regeling al dan niet in strijd is met de gemeenschapsbeginselen die voortvloeien uit het EU-recht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie waar het gaat om de opname van de btw-schulden in het voorrecht van bevrijding.
- 20 Het vraagstuk is duidelijk controversieel aangezien de uitsluiting van de vordering door de wet niet in abstracto aan de schuldenaar wordt toegekend, maar als uitvloeisel van een juridische beoordeling door het Tribunale fallimentare van de kans dat de begunstigde weer op de arbeidsmarkt kan integreren. Anderzijds rijst de vraag of deze regeling verenigbaar is met de mededingingsregels. Deze regeling, die is gebaseerd op de al genoemde subjectieve vereisten, kan immers de re-integratie bevorderen van personen aan wie het voorrecht is toegekend, in tegenstelling tot andere failliete personen die niet kunnen profiteren van deze regeling omdat zij van rechtswege van deze procedure zijn uitgesloten.
- 21 Het Hof wordt dus verzocht om een authentieke uitlegging van het EU-recht, zodat de Corte di cassazione vervolgens de bekende beginselen van aan het gemeenschapsrecht conforme uitlegging kan toepassen (zie onder meer arresten Hof van Justitie van 13 november 1990, Marleasing, C-106/89, punt 8; 14 juli 1994, Faccini Dori, C-91/92, punt 26; 10 april 1984, von Colson, 14/83, reeds aangehaald, punt 26, en 28 juni 2012, Caronna, C-7/11, punt 51) of de nationale bepaling die in strijd is met het EU-recht eventueel buiten toepassing kan laten (arresten Hof van Justitie van 19 november 2014, The Queen, C-404/13, punt 54, en 25 juli 2008, Dieter Janecek, C-237/07, punt 36) als het Hof mocht oordelen dat het EU-recht in de weg staat aan een nationale regeling die bepaalt dat btw-schulden van personen die zijn toegelaten tot de kwijtscheldingsprocedure van de artikelen 142 en 143 Legge fallimentare tenietgaan.
- 22 Prejudiciële vraag:

Moeten artikel 4, lid 3, VEU en de artikelen 2 en 22 van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting, aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale regeling op het gebied van de belasting over de [Or. 8] toegevoegde waarde die bepaalt dat btw-schulden van personen die zijn toegelaten tot de kwijtscheldingsprocedure van de artikelen 142 en 143 Legge fallimentare tenietgaan?

Dictum

De Corte suprema di cassazione,

gezien artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en artikel 295 c.p.c.,

verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de hierboven uiteengezette vragen betreffende de uitlegging van het gemeenschapsrecht;

schorst de behandeling van de zaak (omissis)

(omissis) [*standaardformules*]

(omissis)